

ROMÂNIA, POZIȚIONATĂ ÎNTRE MARILE PUTERI

Dacă aruncăm privirea spre trecut, este limpede că teritoriul țării noastre, aflat geografic la hotarele și confruntarea unor mari imperii precum cel Otoman, Rus ori Austro-Ungar, acesta din urmă mai cu seamă prin componenta maghiară, va suferi rapturi teritoriale și de suveranitate; zone întinse locuite de români din străvechime căzând sub ocupație străină de o formă sau alta, mai mult sau mai puțin durabilă. Aceste imperii în forma lor de atunci nu mai există, dar ideea imperialistă are încă reverberații târzii. Simțind pericolul rusesc mai mult decât pe oricare altul, Ștefan cel Mare și Sfânt, spre apusul vieții sale, i-a sfătuit pe urmași să închine țara turcului.

În prezent, România, ca membră NATO, este un pilon important și avansat al acestei alianțe militare, încercând să stăvilească, alături de Turcia, expansiunea rusească în zona Mării Negre, mai cu seamă după invadarea Crimeii și încercările de însușire-acaparare a unor teritorii ale Ucrainei de est.

Declarativ, scutul de la Deveselu nu ar fi o amenințare la adresa Rusiei, dar Kremlinul o percepe limpede ca atare și nu se abține de la amenințări fățișe la adresa României. Americanii întăresc flancul estic al NATO cu trupe permanente și bine echipate repartizate în România, dar și în Polonia sau Țările Baltice, iar prezența navelor lor de război în Marea Neagră este destul de viguroasă. România și-a desființat armata, mai are doar trupe de profesioniști, puțin numeroase, iar americanii, cu toate întăririle recent trimise să ni se alătore, nu vor putea rezista decât foarte puțină vreme în fața uriașelor mașinării de război ale Rusiei în cazul unui ipotetic conflict de tip militar similar Crimeii, dacă se va inventa un pretext oarecare. Singurii pe care ne-am putea baza cu toată seriozitatea ar fi turcii. Ca și în cazul Crimeii, o agresiune rusească la adresa României, să zicem distrugerea bazei de la Deveselu în cadrul unei operațiuni de tip preventiv, va declanșa un val de voci protestatere, dar nu se va depăși pragul de risc pentru un alt război mondial, iar americanii știu asta. Dacă la declanșarea războiului nostru de reîntregire a țării, în 1940, când armata română a trecut Prutul, s-au înregimentat o mulțime de voluntari, foarte puțini români vor mai ridica acum armele pentru apărarea țării.

Rușii nu se tem de americani, care nu ar putea face față unui război terestru. Au memorat experiența lui Napoleon și a lui

Hitler. De turci le este însă teamă. Nu au putut cuceri Plevna, în 1877 a fost nevoie de eroismul ostașilor români. Ca răsplată, rușii ne-au ocupat țara. Ne cucerisem cu sânge independența față de otomani ca să cădem sub și mai trista ocupație rusă.

O amintire usturătoare pentru ruși este Războiul Crimeii (1853-1856), în care Turcia împreună cu câteva state creștine aliate (Regatul Sardiniei, Franța, vechi inamic al Rusiei, dar și Anglia) au eliberat Crimeea, ținutul de baștină al tătarilor, izgonind trupele de ocupație ale Imperiului Țarist. Ajunsă la pământ, Rusia a vândut atunci Alaska americanilor la prețul derizoriu de un \$ pe Km pătrat. SUA nu au inclus de facto Alaska în teritoriul său decât în anii 50. Alaska are încă o mulțime de biserici și mănăstiri pravoslavnice, vorbitorii de limbă rusă nu sunt puțini, dimpotrivă.

Internetul rusesc zumzăie de mesaje adresate lui Putin din toate colțurile gigantului stat, cerându-i să facă ceva pentru anularea contractului de vânzare a acestui teritoriu cucerit și colonizat întâi de ruși. Alaska next, spun naționaliștii ruși. Oare România, zic ei, nu a denunțat contractul cu Bechtel? Revendicarea Alaskăi ar fi însă un Casus Belli, nu se poate compara cu invazia Crimeii, iar rușii nu sunt prea curajoși decât atunci când au de face cu popoare mici, cum ar fi cecenii, ușor de exterminat.

Revenind la poziția geostrategică a României, chiar dacă există încă o minoritate maghiară cu sentimente antiromânești, mai cu seamă în județele Harghita-Covasna, ațâțată de anumite partide din Ungaria vecină, o agresiune maghiară împotriva României nu le va aduce decât o catastrofă iremediabilă. Probabilitatea unui astfel de atac este însă atât de mică încât nici nu merită discutată. Ungaria (anumite cercuri) face însă curte Rusiei tocmai pentru a-și asigura un sprijin împotriva țării noastre, cu toate că reprimarea sovietică a Revoluției Maghiare anticomuniste din 1956, produsă cu

atâta brutalitate, nu poate fi uitată.

romania-intre-marile-puteri

România trebuie să-și mobilizeze toate forțele pentru readucerea în trupul sfâșiat al țării a ceea ce este Republica Moldova, care reprezintă o parte însemnată a teritoriilor românești răpite în urma pactului Ribbentrop-Molotov. Vom fi în stare să apărăm Moldova, sau chiar țara mamă, în cazul ipotetic al unei agresiuni rusești care ar urma după cea din Crimeea și Donbasul ucrainean? Folosind câteva pretexte abil construite, Kremlinul ar putea interveni pentru protejarea minorității ruse din Moldova și de la noi, acuzându-i pe americani că au făcut la fel în cazul Kosovo, când au bombardat până la umilire Serbia pentru protejarea albanezilor musulmani față de agresiunea Jugoslavă. Statul Kosovo este recunoscător României pentru ajutorul atât de substanțial acordat armatei americane în această acțiune militară pe care țara noastră a sprijinit-o fără rezerve. Se va putea mobiliza, într-o astfel de situație de agresiune din partea Rusiei, populația românească la luptă? Va fi, cu toată probabilitatea, un conflict local, iar NATO nu va cuteza să aplice punctul 5 al Tratatului, se vor afla destule motive ca să nu o facă, mai cu seamă din cele diplomatice și de interpretare. Multe tratate au fost făcute tocmai spre a fi încălcate, uneori sunt capcane, ca într-un joc de șah cu mutări abile. În fond, pierderea României nu va fi receptată ca o mare lovitură pentru Occident, ba chiar unii ar răsufla nițel ușurați repatriindu-ne niște cetățeni. Singura țară pentru care SUA ar declanșa un război de proporții maximale și fără nici o rezervă este Israelul, nici o alta nu ar trebui să-și construiască iluzii. Marea superputere americană nu ar ezita să-și trimită soldații pentru a-și vărsa sângele chiar și în scopul de a distruge state percepute de Israel ca fiind periculoase potențial, cum a fost cazul Libiei sau Irakului.

În rest, pace bună! Marile puteri europene sunt astăzi foarte departe de ceea ce au reprezentat odinioară. Germania este o mare putere economică, dar nu i se va permite nimic mai mult, iar Franța va deveni peste destul de puțină vreme o țară dominant musulmană ca orientare religioasă a populației de rând, chiar dacă ultimii doi președinți, Hollande și precedentul Sarkozy, sunt evrei. Marea Britanie, prin recentul Brexit, vine în fuleul lui Putin, care a anticipat cu satisfacție această primă spărtură în UE. În plus, este atât de împeștrită încât până și primarul Londrei a fost ales un musulman. Mari puteri de odinioară, ca Spania, Austria sau Italia, nu mai reprezintă astăzi aproape nimic.

Singura în măsură să-și asume această titulatură pe continentul nostru a rămas Rusia lui Putin, a cărei supraviețuire nu poate sta decât în agresivitate.

În prezent, o mare putere se revendică în termeni mai curând financiari decât militari. Banul este marea putere care poate cumpăra teritorii și influențe, sau finanța războaie.

Dacă România va ști să joace cu o abilitate bazată pe unitate de voință națională cartea care i se oferă prin poziția sa geostrategică realmente de invidiat, va putea ajunge ceea ce astăzi încă nu cutează să spere.

CORNELIU D. ZEANA